

**Kalm aan,
Callahan**

**Kalm aan,
Callahan**

Martin Brouwers

Eveneens verschenen in de Jim Callahan-thrillerreeks:

De verloren zaak
Codewoord: Innovatis
Buiten diensttijd
Callahan op dreef

Martin Brouwers

Omslagfoto: Brave New Books

Omslagontwerp: Brave New Books/Martin Brouwers

Uitgeverij: Brave New Books

ISBN: 9789465017532

1^e druk 2024

© 2024 Martin Brouwers

Alle rechten voorbehouden

www.bravenewbooks.nl/martinbrouwers

martinbrouwersboeken@gmail.com

Corruptie is van alle tijden. Maar er zijn soms mensen die bij
machte zijn het een halt toe te roepen.

-Martin Brouwers

1

Woensdagmiddag.

Met aandacht keek Alistair naar de jonge vrouw die vanachter een zes meter hoge Magnolia grandiflora met grote, prachtige witte bloemen tevoorschijn kwam.

Hij schatte dat ze half, of achter, in de twintig moest zijn en tegelijkertijd lachte hij omdat hij besepte dat het inschatten van leeftijden niet zijn sterkste punt was.

Ze was knap, ontegenzeggelijk knap met haar fijne gezichtscontouren die haar een jeugdig, vrolijk, maar vastberaden uiterlijk gaven en met haar lange, donkerblonde haren die bewogen op elke zuchtje wind dat door de tuin waaide.

Hij bestudeerde haar vanaf de veranda van het in het bos gelegen vrijstaande huis en richtte zijn ogen op haar lange, slanke benen en vervolgens op haar atletisch gebouwde bovenlichaam terwijl zij over het kronkelige zandpad aan kwam lopen. In tegenstelling tot de meeste toeristen en inwoners waren haar blote armen en benen niet gebruikt door de zomerzon en Alistair bedacht dat zij een van die mensen was die niet snel bruin werden. Of misschien zelfs helemaal niet bruin werden. Ook haar stralende gelaat was van een bruine teint verstoken en omdat ze geen hoofddekseel droeg ging hij ervan uit dat ze wel goed tegen de zon opgewassen was.

Iets wat voor hem helaas niet gold.

Hij stond op vanachter de kleine, ronde tafel die bezaaid lag met allerhande papieren en waartussen alleen een laptop te onderscheiden viel.

‘Hallo jongedame, wat brengt u hier?’ vroeg hij nieuwsgierig terwijl hij in haar lichtblauwe ogen staarde en er haast in verdronk.

Ze stond daar op witte sneakers en droeg een wit shirt met korte mouwen en een blauwe, korte broek. Alles leek voor haar persoonlijk gemaakt te zijn en straalde sportiviteit uit.

Volgens Alistair moest ze wel een heel sportief iemand zijn in de zin dat ze zelf een of meerdere sporten beoefende.

In tegenstelling tot hem.

Toen ze haar handen naar haar zij bracht werd hem pas het heuptasje dat ze openritste gewaar.

‘Hai, ik geloof niet dat ik u ken. Bent u de nieuwe bewoner?’

Haar stem klonk hem al even lieflijk in de oren als ze eruitzag.

‘Oh, sorry,’ verontschuldigde hij zich, ‘ja, ik ben hier pas sinds een week of twee. Ik werk hier voor een ingenieursbureau en die betalen hiervoor. Ik ben Alistair. Alistair Buitenhuizen.’

Hij liep de houten treden van de veranda af en stapte op haar toe. Ze stond hem met uitgestoken hand al op te wachten terwijl ze in de andere hand die langs haar lichaam hing een flyer hield.

‘Ik ben Claire en woon hier niet ver vandaan. Dit huis heeft lang leeggestaan, maar ik hoorde dat het een nieuwe bewoner heeft en dacht: die mag ik zeker niet

overslaan.'

Alistair pakte haar hand en voelde zich van binnen warm worden. Temeer omdat ze haar hand niet meteen terugtrok en hun blikken voor een moment leken samen te smelten.

Na enkele seconden zei de jonge vrouw: 'Eh, mag ik mijn hand terug?'

Alistair ontwaakte, vroeg zich af waar hij mee bezig was en liet meteen los. Hij antwoordde verontschuldigend: 'Natuurlijk. Sorry. Neemt u me niet kwalijk.'

Ze reikte hem met haar andere hand de flyer aan en zei: 'Ik kom eigenlijk om u te laten weten dat er zaterdagmiddag een markt is. In het centrum. Maar het is geen gewone markt. Er zijn kraampjes en er is muziek en er wordt gedanst. Er worden ook spelletjes gedaan. Voor de kinderen en volwassenen. Alles staat hierin.'

Hij nam de flyer aan en vroeg op zijn allervriendelijkst: 'En ter ere waarvan is dat feest?'

Hij stelde de vraag puur uit beleefdheid.

'Gewoon. Traditie. Elke jaar, half in de zomer wordt het georganiseerd. Door de plaatselijke winkeliers en het dorpsbestuur. De muziek is altijd live en de spellen worden door enkele schoolleerkrachten bedacht, samen met mensen van het sportcentrum waar ik ook sport. Ik tennis en zwem. Doet u ook aan sport?'

Alistair lachte en zei: 'Ik? Nee, maar zou eigenlijk wel moeten. Mijn werk neemt me zo in beslag dat ik nauwelijks tijd heb om te eten en te drinken.'

Even draaide hij zijn hoofd naar de volle tafel op de veranda en vervolgde: 'Misschien is het niet goed, maar ik werk graag hard en veel sinds...'

‘Sinds wat?’

‘Laat maar. Dank je voor de uitnodiging, maar ik weet niet of...’

‘Maar u moet echt komen. Het is zo gezellig. Er is lekker eten en leuke muziek. Misschien kunnen we zelfs samen even dansen.’

De manier waarop ze hem aankeek maakte het voor hem onmogelijk niet op haar uitnodiging in te gaan en hij kon dan ook niet anders dan instemmen.

‘Ik zal doen wat ik kan. Ik heb nog een berg werk, maar ga proberen erbij te zijn.’

‘Natuurlijk bent u er,’ zei ze terwijl ze zich omdraaide. Na tien passen draaide ze zich echter weer naar hem toe en riep: ‘En als ik u weer zie moet u niet meer *u* zeggen, maar gewoon *jij*. Dan doe ik hetzelfde bij u.’

Eenmaal uit het zicht stond Alistair nog zeker een volle minuut naar de grote *Magnolia grandiflora* te staren.

Niet goed wetende wat er zojuist gebeurd was.

Echt belangstelling voor iemand van het andere geslacht had hij nog maar één maal in zijn leven gehad en hij meende zelfs een geringe belangstelling voor hem bij haar opgemerkt te hebben.

Of beeldde hij het zich alleen maar in?

Wilde hij alleen maar geloven dat zij op een soortgelijke manier op hem gereageerd had? Ontwakend uit zijn droom wreef hij met een hand door zijn donkerbruine haren, draaide zich om en liep terug naar zijn werktafel op de veranda.

Hij liet zich zakken op de stoffen zitting van de houten stoel en staarde naar de flyer die hij voor zich op de papierwinkel had gelegd. De flyer diende klaarblijkelijk

niet alleen ter aankondiging van het bijzondere marktfeest, maar gelijk ook als reclame voor het Drentse dorp. De naam van het dorp prijkte in grote, rode letters op de voorkant en de foto's en teksten dienden duidelijk om niet alleen de bewoners, maar ook de aanwezige toeristen naar het centrum te lokken.

Hoewel hij er in het geheel geen behoefte aan had wist hij dat hij er zou zijn. Niet vanwege de kleurige, uitnodigende flyer of omdat hij nu zo nodig aan noodzakelijke ontspanning toe was.

Hij vroeg zich af of hij er goed aan deed aan zijn gevoel toe te geven en of hij niet op het punt stond iets stoms te gaan doen. Hij had nu eenmaal besloten zich onder te dompelen in het werk en ging daar dagelijks helemaal in op en was eigenlijk niet van plan van die routine af te wijken.

Maar hij betrapte zich er nu al op dat er iemand zijn geest binnengedrongen was die de boel weleens flink op zijn kop zou kunnen gaan zetten.

2

Zowel de rest van de dag als die avond kon Alistair zich niet zo op zijn werk concentreren als hij gewild had.

Het liep inmiddels tegen negenen en hij besloot de dag te laten voor wat het was.

Hij verzamelde al zijn papierwerk, borg de stapel op in een leren tas en klapte de laptop dicht. De zon was nog steeds aanwezig, maar de hitte van de dag nam langzaam af en hij besloot wat te gaan eten, nog een biertje te nemen en naar bed te gaan.

Zijn tas en laptop achterlatend op de grote salontafel in de woonkamer begaf hij zich naar de keuken waar hij een diepvriesmaaltijd uit het vriesgedeelte van de koelkast haalde en plaatste die in de kleine magnetron op het aanrecht. Vervolgens liep hij terug naar de openstaande schuifdeur en staarde voor zich uit. Hij liet zijn gedachten de vrije loop en voor het eerst sinds hij daar was dacht hij aan andere dingen dan aan zijn werk.

Het piepsignaal van de magnetron hielp hem uit zijn droom en hij begaf zich weer naar binnen. Enkele minuten later zat hij aan de ronde tafel op de veranda aan zijn maaltijd. Aardappelen met boontjes, jus en vlees. Het huis waar hij in verbleef bevond zich een kilometer buiten het dorp, omgeven door bomen en struiken en was bereikbaar via een smalle, verharde weg aan de andere kant ervan.

Aan de voorkant.

Dat het ook langs de achterkant via een smal zandpad bereikbaar was, was hem nog niet eerder opgevallen.

Hoewel hij er al een week verbleef.

Hij draaide zich om en keek naar het huis.

Het was een stenen huis met een bovenverdieping en een rood puntdak. Het zal geen fortuin waard geweest zijn, maar het mocht er zijn en Alistair was blij dat dit hem toegewezen was. Hij was blij geweest dat het bedrijf hem voor deze opdracht niet in een of ander druk bungalowpark had gestopt. Zo midden in het hoogseizoen was het in dergelijke parken een drukte van jewelste en daar zat hij momenteel niet op te wachten.

Ook hoefde hij gelukkig niet voor langere tijd in een hotel opgesloten te zitten. Iets wat hem in het verleden onverschillig had gelaten.

Nadat hij gegeten had begaf hij zich weer naar de keuken, ontdeed zich van de lege bak en haalde een flesje bier uit de koelkast. Even later zat hij weer op de veranda, de plaats waar hij tot dan de meeste tijd had doorgebracht. Hij nam een slok uit het flesje, keek in het rond en naar boven. Naar de blauwe hemel waar de sterren nog steeds niet zichtbaar werden. Hij keek op zijn horloge. Kwart over tien. In de bungalowparken en op de terrassen in het dorp zou nog volop bedrijvigheid zijn, maar bij hem was het bijna stil. Hij luisterde naar het geluid van krekels en een enkele vogel en dacht een enkele seconde niet meer aan haar.

Slechts een enkele seconde en toen drong ze zijn geest weer binnen. Hij vroeg zich af hoe één enkele

gebeurtenis, één enkele verschijning zo'n impact op hem kon hebben. Hoe dan ook, het was zo. En zoals hij zich nu voelde, had hij zich lange tijd niet meer gevoeld. Hij probeerde zijn gedachten terug te leiden naar het moment dat hij dat gevoel ooit voor het eerst gewaar was geworden, maar halverwege bleef hij steken en keerden zijn gedachten weer terug naar de ontmoeting met de jonge vrouw, die middag.

Tegelijkertijd vervloekte hij zichzelf. Wat wilde hij nu eigenlijk? Behalve het feit dat hij helemaal niets van haar wist was hij hier gekomen om te werken.

Om alleen te zijn. Vooral dat.

Hij had deze opdracht niet voor niets aangenomen. Behalve dat hij zo nu en dan op de site aanwezig moest zijn kon hij hier ongestoord, in alle afzondering zijn werk doen.

Zijn gedachten verzetten en vooral niet terugdenken aan gebeurtenissen die hij zich niet meer wilde herinneren. Hij had iets melancholiek over zich. Iets droevigs en het kon niet anders, zo dacht hij, of het moest ook anderen overvallen zijn.

Zo mijmerde hij nog drie kwartier en twee flesjes bier door voor hij besloot zijn bed op te zoeken. Eenmaal in de kleine badkamer ontdeed hij zich van zijn witte blouse en keek in de spiegel boven de wasbak. Wat hij zag was een gezicht met de trekken van een man van in de veertig. Hoewel hij vierendertig was en in de kracht van zijn leven.

Maar zo voelde het niet.

Hij staarde in zijn eigen donkere ogen en keek naar zijn donkerbruine haar dat nog steeds een beetje slag

bevatte. Van een snor had hij nooit gehouden en een baard vroeg te veel werk hoewel dat ooit wel anders geweest was. Hij draaide de kraan open en waste zich. Normaliter ging hij niet naar bed zonder zich gedoucht te hebben, maar deze avond besloot hij over te slaan.

Morgenochtend. Dan zou hij zich wel anders voelen, daar ging hij tenminste vanuit, en dan zou hij zich douchen, scheren en met een frisse kijk weer op zijn werk storten.

Na een T-shirt en een korte broek aangetrokken te hebben ging hij op de rand van zijn bed zitten en draaide zijn hoofd opzij. Naar de kleurenfoto op het nachtkastje zoals hij elke avond deed. Twee vrolijke, gelukkige mensen keken hem aan. Een daarvan was hijzelf, met een ringbaardje. De persoon waar hij zijn arm omheen geslagen had was een jonge vrouw met lang, lichtblond haar, blauwe ogen en de mooiste glimlach die hij ooit gezien had.

Beiden waren luchtig gekleed en het was duidelijk dat de foto onder bijzonder gunstige weersomstandigheden genomen was. De zon had geschenen en op de achtergrond was water te zien en delen van een of ander gebergte. Alistair wist nog precies waar dat was. Hij wist ook de datum en hij wist ook dat het voorbij was.

Verleden tijd.

Om een traan te bedwingen wendde hij zijn hoofd af en ging liggen. Het was te warm voor een deken. Zelfs voor een laken en hij sloot zijn ogen. Maar het was maar voor even en hij stond weer op en liep naar de deur om de knop voor de ventilator boven het bed in te drukken.

Toen hij weer lag deed hij zijn linkerhand omhoog en keek naar de ring om zijn middelvinger die hij met de vingers van zijn andere hand zachtjes draaide en hij wist nu al dat hij weer niet gemakkelijk in slaap zou komen. Opnieuw herinneringen. Sommigen riep hij zelf op en anderen drongen zich ongevraagd op. Herinneringen aan gebeurtenissen die hij zich helemaal niet meer wilde herinneren, maar ze kwamen vanzelf.

Zijn arts had hem iets om goed te kunnen slapen voor willen schrijven, maar daar was hij nooit op in gegaan. Hij had altijd van medicijnen en drank af kunnen blijven. Behalve een biertje zo nu en dan. Het duurde nog ruim anderhalf uur voor de herinneringen vervaagden en hij in een onrustige slaap viel.

3

Donderdag.

Het was laat in de ochtend toen ze opnieuw verscheen. Alistair had die ochtend geprobeerd te doen wat hij inmiddels gewend was te doen. Het werk had niet willen vlotten. Als bouwkundig ingenieur had hij gewerkt aan technische tekeningen op de laptop, daarbij de eisen en wensen van het bedrijf zo veel mogelijk in acht nemend, maar het schoot niet op.

Hij had het idee dat hij de dagen ervoor twee keer zo veel werk verzet had als deze ochtend en hij verwenste zichzelf erom.

Hij bleef papier verleggen en kreeg het net zoals zijn gedachten maar niet geordend. Rusteloos stond hij op en begaf zich naar binnen. Naar de keuken waar hij zijn zoveelste mok koffie inschonk.

Met weinig suiker en weinig koffiemelk.

Al roerend in de mok wandelde hij door de woonkamer terug naar de veranda, maar kwam niet verder dan de openstaande, glazen schuifdeur.

Daar stond ze.

Op de veranda en ietwat voorovergebogen kijkend naar zijn werk op de ronde, houten tafel.

Zijn adem stakte en hij stopte met roeren.

Zo stond hij daar, ademloos en roerloos als een standbeeld haar gade te slaan en al zijn gedachten aan

werk verdwenen als sneeuw voor de zon. Haar lange, donkerblonde, golvende haren vielen sierlijk over haar schouders en hingen als prachtige kronkelige slingers voor haar gezicht en raakten haast het tafelblad.

Ze droeg een wit poloshirt met een rode, korte broek, maar met dezelfde witte sneakers. Ze schrok op toen ze hem in de deuropening zag staan.

‘Oh, sorry. Ik wilde je niet laten schrikken. We zouden geen *u* meer zeggen, weet je nog?’

‘Ja, natuurlijk,’ stamelde hij.

‘Je mag gerust *je* zeggen. Maar waaraan heb ik de eer te danken?’

Al roerend in zijn mok stapte hij de veranda op en liep op haar toe. Ze begon te praten en al snel was hij in de ban van haar fluweelzachte stem en haar betoverende glimlach en moest hij moeite doen zich te concentreren op de inhoud van haar verhaal.

Ze praatte honderduit.

Over haar flyeren de vorige dag, waar ze allemaal wel niet geweest was en over het aanstaande dorpsfeest. Ze vertelde hoe leuk het het jaar daarvoor en daarvoor geweest was en over enkele deelnemers en hun eigenaardigheden. Soms moest hij oprecht moeite doen een lach te onderdrukken als ze uitweidde over hoe sommigen dansten en gekke dingen deden tijdens de spelletjes. Ze maakte dan rare bewegingen of zette een apart stemmetje op en trok grappige gezichten.

Zonder dat hij erom gevraagd had werd hij getrakteerd op een alleraardigst onderhoud en alle spanning en onrust gleden van zijn schouders. Hij dacht niet meer aan zijn werk en vond het niet erg, terwijl hij

zich de vorige dag nog schuldig gevoeld had omdat de gedachte daaraan naar de achtergrond verdrongen was. Hij werd vervuld met een warm gevoel vanbinnen en sloeg haar gracieuze bewegingen met belangstelling gade.

Uiteindelijk maakte ze een einde aan de voorstelling en bleef hem hijgend aankijken.

‘Dus je moet komen,’ zei ze terwijl ze haar lange haren uit haar gezicht veegde. ‘En trek je niets aan van meneer en mevrouw Janssen. Die twee proberen elk jaar weer de show te stelen met dansen. Ze blinken altijd uit omdat ze dansles geven en aan wedstrijden meegedaan hebben. Ze vinden het blijkbaar leuk om anderen de ogen uit te steken, te laten zien hoe goed ze zijn.’

Alistair glimlachte en zei: ‘Dansen is niets voor mij, dus van mij zal niemand last hebben. Maar het lijkt me best leuk om enkele dorpsbewoner te ontmoeten. Ik zit hier waarschijnlijk toch nog wel een poosje vast.’

Het eerste en het laatste was waar.

Aan het ontmoeten van dorpsbewoners had hij totaal geen behoefte, maar het was eruit voor hij er erg in had.

‘Ik moet vanmiddag trouwens naar de bouwplaats. Ze hebben me daar even nodig. Heb je zin om mee te gaan?’ Ook dat was eruit voor hij er erg in had. Hoe kwam hij erbij om haar mee te vragen? De woorden kwamen vanzelf.

‘Oh, ja. natuurlijk wil ik met je meegaan. Het lijkt me spannend te zien waar jij voor werkt.’

‘Nou, echt spannend is het niet, maar misschien vind je het wel interessant. Het is gewoon een hele grote bouwplaats waar momenteel alleen nog maar saai

grondwerkzaamheden verricht worden. Zoveel valt er eigenlijk nog niet te zien.'

'Maakt niet uit. Ik ga met je mee.'

'Mooi. Twee uur vanmiddag. Als jij dan hier bent rijden we meteen weg. Goed?'

Hij staarde naar haar witte sneakers.

'En het lijkt me verstandig als je oude schoenen, of laarzen aandoet.'

Ze keek naar beneden en zei: 'Doe ik. Oude schoenen en twee uur. Tot straks.'

Met een sierlijke beweging draaide ze zich om, sprong de veranda af en verdween over het zandpad achter de Magnolia grandiflora.

Alistair stond perplex en liet het rationeel denken even voor wat het was. Wat had hem bezeten haar mee te vragen en ze had zomaar, zonder aarzelen ingestemd. Zijn gevoelens namen een loopje met hem.

Aan de ene kant voelde hij zich blij, euforisch bijna terwijl er aan de andere kant door een schuldgevoel aan hem getrokken werd. Geplaagd door twee verschillende gevoelens staarde hij nog steeds naar de grote struik met de vele, witte bloemen waarachter het meisje, Claire, verdwenen was toen hij opschrok door een geritsel.

Een geritsel aan de andere kant van het pad. De dunne takken van de ruim twee meter hoge, groene struik bewogen alsof iemand zich erdoorheen worstelde. Het viel Alistair op. Er stond nauwelijks wind en er vlogen geen vogels op.

Had er werkelijk iemand in de struik gezeten of verbeelde hij het zich? Misschien een dier. Een

loslopende hond, een kat of een eekhoorn, want die zag je hier nogal eens.

De bewegingen van de takken en bladeren stopten weer en het bleef stil.

Niets aan de hand, besloot hij en hij keek naar zijn mok. Hij had al die tijd nog geen slok genomen.

4

Toen het bijna twee uur was viel het hem niet eens op dat hij vanaf zijn veranda onafgebroken naar de grote struik met de witte bloemen zat te staren.

De zes meter hoge struik met de vele, prachtige, grote witte bloemen deden hem echter niets.

Op een ander moment, in een andere situatie zou hij er wel oog voor gehad hebben, maar nu ging het hem alleen om wat er vanachter die struik tevoorschijn zou komen.

Of eigenlijk *wie* er vanachter tevoorschijn zou komen, maar dat wist hij natuurlijk al. Vol spanning keek hij op zijn horloge en om klokslag twee uur was ze daar.

‘Hoi, ik ben toch niet te laat?’ riep ze vanaf een afstand toen ze hem op de veranda zag staan.

Alistair haalde opgelucht adem. Ze was echt gekomen. En ze zag er in al haar eenvoud prachtig uit.

Hetzelfde witte poloshirt, dezelfde rode, korte broek maar deze keer met versleten uitzijnde, blauwe gympen.

‘Deze mogen vies worden. Ik had ze allang weg willen gooien, maar nu komen ze toch nog van pas,’ zei ze toen ze voor de veranda stond en naar haar schoenen wees.

‘En ik heb mijn haar maar in een staart gedaan zodat het niet voor mijn ogen hangt,’ en ze schudde haar hoofd heen en weer.

Alistair voelde de spanning van zich afglijden en zei: 'Je bent precies op tijd en je ziet er geweldig uit.'

Was dat laatste er niet iets té enthousiast uitgekomen?

'Dank je,' zei ze, 'vind je echt dat ik er geweldig uitzie? Mevrouw Meulemans heeft mijn staart gemaakt. Ze mag dan wel oud zijn, maar ze kan wonderen verrichten met je haar. Ze is vroeger kapster geweest en ik mag haar graag. Misschien kan je haar ontmoeten op het dorpsfeest, zaterdagmiddag.'

Door de afwezigheid van haar loshangende, lange haren kwamen haar brede schouders nog beter uit en schaamde Alistair zich een beetje vanwege zijn eigen onsportieve uiterlijk. Hoewel hij er helemaal niet slecht uitzag dacht hij daar zelf anders over. Hij kon zich de laatste keer dat hij iets aan sport had gedaan niet meer herinneren.

Ooit, en het leek wel honderd jaar geleden, was dat wel anders geweest, maar de laatste tijd had hij al zijn tijd en energie in zijn werk gestoken wat voor hem een welkome afleiding was geweest.

Tot gisteren.

Zijn aandacht was verlegd. Het ging automatisch en hij verzette zich er niet tegen. En weer stak het de kop op.

Weer was er dat schuldgevoel.

'Ik zie ernaar uit,' zei hij, 'maar laten we nu maar gaan. Er wordt op me gewacht.'

Samen liepen ze naar de voorkant van het huis waar de witte Volvo CX40 van Alistair op het grijze grind geparkeerd stond.

'Wat een mooie auto,' zei Claire, 'je moet wel goed verdienen om die te kunnen betalen.'

Alistair lachte.

‘Auto van de zaak, dus dat is een meevaller. Stap maar in.’

Eenmaal onderweg zag Alistair hoe ze het interieur en het dashboard met alles erop en eraan bewonderde en het gaf hem een aangenaam gevoel dat ze zo dicht naast hem zat.

‘Weet je de weg vanaf hier?’ vroeg ze.

‘Zeker,’ antwoordde Alistair terwijl hij zijn navigatie inschakelde, ‘daar heb ik dit voor. Maar ik ben er al een paar keer geweest hoor. Het is een nogal prestigieus project en mijn baas wil dat ik het daar goed in de gaten hou. Alles moet volgens plan gebeuren en mijn tekeningen en aanwijzingen moeten heel nauwkeurig opgevolgd worden.’

‘Dus jij bent een belangrijk iemand,’ zei ze terwijl ze hem bewonderend aankeek.

Weer lachte hij.

‘Ach, op dit moment misschien wel voor mijn baas, maar geloof me, niemand is echt onmisbaar. Als ik het niet doe, doet iemand anders het werk toch? Maar het is waar dat ik heel verantwoordelijk werk doe. Er mogen achteraf geen dingen misgaan omdat ik mijn werk niet goed doe. Dat kan grote gevolgen hebben.’

Alistair stuurde zijn hybride Volvo de tachtig kilometerweg op en maakte snelheid.

‘Jammer dat ik de auto niet kan opladen waar ik zit. Dit is namelijk een elektrische auto die ook op benzine kan rijden. Wat we momenteel aan het doen zijn. Maar oplaadpunten zijn hier nogal schaars heb ik gemerkt. Of heb jij er misschien ergens gezien?’

‘Nou, in het dorp, op de markt zijn er, denk ik, twee. En die zijn lang niet altijd in gebruik. Maar daar heb je zeker niet veel aan?’

‘Dat zal een eindje lopen zijn en ik vind het geen prettig idee mijn auto niet in de buurt te hebben. Het kan weleens gebeuren dat ik plotseling opgeroepen wordt, zelfs ’s nachts en dan moet ik zo snel mogelijk op de bouwplaats aanwezig zijn.’

‘Maar wat doe jij dan precies voor werk? Als ik dat weet begrijp ik het straks beter als je met de mensen daar praat. Ik denk dat jij heel belangrijk voor ze bent.’ Alistair dacht na. Hoe kon hij het zo eenvoudig mogelijk uitleggen?

‘Kijk,’ begon hij terwijl hij een afslag nam, ‘zo meteen komen we op een bouwplaats waar een groot zorgcomplex gebouwd gaat worden. Daar is al veel werk aan voorafgegaan. Als bouwkundig ingenieur heb ik, samen met een speciaal team, de bouwomgeving al geanalyseerd. Ik heb gekeken naar reeds bestaande bouw en voor- en nadelen tegen elkaar afgewogen en onderzocht hoe de omwonenden ertegenover staan. Uiteindelijk is het een geschikte plek gebleken. Na het voorbereidend onderzoek heb ik tenslotte, samen met een architectenbureau, de bouwplannen gemaakt en is de bouw gestart. En nu ben ik in voortdurend overleg met de bouwers en de eigenaar van het complex. Nu moet alles exact volgens de plannen en mijn tekeningen uitgevoerd gaan worden. Dat is het zo’n beetje in een notendop.’

‘Dus je moet er vaak naartoe? Naar de bouwplaats.’

‘Niet elke dag. Zo om de twee, drie dagen of vaker als

ze me nodig hebben. Dan krijg ik een telefoontje en moet ik er meteen naartoe. Ik ben er nu een keer of drie geweest en tot nu toe gaat het goed. Ze weten dat ik vanmiddag weer kom.'

Hij nam opnieuw een afslag en reed de autoweg op. Maakte meer snelheid en wierp vluchtig een blik opzij. Aan de tevreden lach op haar gezicht kon hij afleiden dat ze genoot van de autorit en het gesprek en hij hoopte dat ze net zo van zijn gezelschap genoot als hij van het hare.

Hij wist zeker dat ze geen parfum op had en was blij dat ook hij zich van luchtjes onthouden had. Hij hield er sowieso niet van. Alleen een beetje deodorant en iets voor na het scheren. Verder viel er bij hem niets te bespeuren.

Ooit was dat anders geweest, nu niet meer.

5

Na enkele minuten verliet hij de autoweg weer, volgde een stukje tachtig kilometerweg en sloeg af naar een groot, deels nog braak liggend terrein. Hij minderde snelheid en reed stapvoets door het losse zand naar het met ijzeren hekken omheinde gedeelte en parkeerde de auto naast de ingang. Claire volgde hem toen hij uitstapte en naar de achterkant van de auto liep. Ze keek toe hoe hij de klep opende en een helm en een geel veiligheidsvest tevoorschijn haalde.

‘Binnen halen we voor jou ook een setje,’ zei hij, greep nog een leren documententas en sloot de klep weer. Daarna ging hij haar voor naar de openstaande poort met daarop een groot bord met het opschrift: “Melden bij de uitvoerder”.

Alistair ging Claire voor over het terrein, naar de unit waar de uitvoerder moest zijn. Even stapte hij opzij voor een passerende cementwagen die naar de uitgang reed en vergewiste zich ervan dat ook Claire opzij stapte. Hij zag hoe ze de bouwplaats in zich aan het opnemen was.

Ze keek van de vele bekistingen en heipalen in de grond naar de reeds in het beton gestorte fundamenteën en vloeren en naar de wirwar van kabels en pijpleidingen en buizen. Overal liepen werklui met gele hesjes en gele helmen en er klonk getimmer, gezaag en het geluid van de luidruchtige brandstofmotoren die de

verschillende generatoren aandreven. Verderop stonden nog twee cementwagens en een vrachtwagen met oplegger, volgeladen met kunststof buizen. Zo nu en dan wierp iemand een nieuwsgierige blik op het tweetal, maar Alistair stapte door, betrad het trapje van twee treden en klopte hard op de deur van de unit.

Vervolgens trok hij hem open en stapte naar binnen, op de voet gevolgd door Claire.

‘Goedemiddag meneer Buitenhuizen,’ klonk het meteen en een kleine, donkergekleurde tengere man stond op vanachter een van de twee bureaus. ‘Meneer De Groen is er even niet. Hij is ergens op de site, maar ik zal hem voor u opbellen.’

‘Dank je, Johnny,’ zei Alistair.

Hij keek door een openstaande deur naar het tweede vertrek van de unit waar een man van zijn leeftijd ietwat voorovergebogen zat aan een tekentafel en opschrok toen hij Alistair naast zich opmerkte.

‘Alistair, hoi maat. Dat is lang geleden. Kunnen ze hier weer niet zonder je?’

De man, strak gekleed in zwarte broek en witte blouse met lange mouwen stond op en schudde Alistair hartelijk de hand. Het was duidelijk dat de twee elkaar al lange tijd kenden. ‘En wie is de schone dame die je hebt meegebracht?’

‘Dit is Claire. Iemand uit het dorp en ze wilde graag zien wat ik zoal doe. Claire, dit is Peter,’ antwoordde Alistair terwijl Claire haar hand uitstak.

Alistair liet zijn ogen over de grote technische tekening gaan en zei: ‘Maar wat doe jij hier? Ik dacht dat het tekenwerk klaar was en verwachtte je hier zeker niet te

zien.'

De man zuchtte en maakte een gebaar van hopeloosheid.

'Ach, je weet hoe het soms gaat. Is het werk in volle gang, komt iemand plotseling op het idee een verandering aan te brengen. Een kleine verandering maar. Ondertussen ben ik hier al twee dagen bezig de bouwtekeningen aan te passen. Maar misschien kan jij er zo dadelijk eens naar kijken.'

'Is goed. Ik zie dat je mijn tekeningen als basis gebruikt. Prima. Maar heb je nu even een helm en vest voor haar? Ik wil even over de site wandelen.'

'Maar natuurlijk,' zei de man en liep naar een hoek waar hij uit een grote doos haalde waar Alistair om vroeg. 'Kijk eens aan, mooie dame, alsjeblieft. En blijf dicht bij deze schobbejak.'

Even later liep Alistair met Claire aan zijn zijde, langs de enorme betonnen fundering waar overal stalen pennen, buizen en kabels uitstaken. Claire keek haar ogen uit en stopte even om te zien hoe mannen met een lange, dikke slang die verbonden was met een cementwagen een grote vloer storten op een ondergrond van dikke polystyreenplaten.

'Buitenhuizen!' klonk het plotseling achter hen en een kleine, gezette man met hesje aan, helm op en een map onder een arm kwam op hen toelopen. 'Goed dat je er bent, Buitenhuizen. Heb je je assistente meegebracht?' Alistair lachte en zei: 'Dit is Claire. Zij vroeg zich af wat ik hier te zoeken heb.'

'Nou juffrouw, loop maar mee, maar wees voorzichtig. Er gebeurt hier van alles zoals je ziet. Kom,

Buitenhuizen, laten we even naar mijn kantoor gaan. Ik was net onderweg.'

En zo bevonden Alistair en Claire zich even later opnieuw in de unit die als tekenruimte, vergaderruimte en als kantoor moest doorgaan.

'Ga zitten,' begon de kleine man en legde zijn helm op het bureau. 'Het grondonderzoek op dit deel van de vloer is niet goed gedaan,' en hij haalde een A4'tje uit zijn map tevoorschijn en schoof het Alistair toe. 'Zacht als pudding. Van Boeren mailt je later de exacte gegevens wel toe, maar ik zou graag wat berekeningen van jou hebben. Ik wil er natuurlijk zeker van zijn dat we later niet tegen problemen aanlopen omdat het gebouw aan een kant in de grond zakt.'

Alistair bekeek de tekening en bijbehorende cijfers en kon de man geruststellen.

Er was niets onoverkomelijks te vinden.

'Zo te zien is er niets bijzonders aan de hand. Een kleine aanpassing en jullie kunnen verder. Maar ik wacht even de mail met het bodemonderzoek af. Ik denk niet dat jullie veel vertraging hoeven te verwachten. Verder nog bijzonderheden?'

'Gelukkig niet,' zei de man en keek naar Claire. 'Maar vertel me eens, Buitenhuizen, ben je dan eindelijk toch overstag gegaan? Ik zie hier een prachtige jongedame voor me en het is dat ik getrouwd ben, anders had je goed op moeten passen.'

Claire bloosde en Alistair was enigszins in verlegenheid gebracht door de opmerking.

'Eh, nee, nee,' stamelde hij, 'ze bracht uitnodigingen voor een feest rond en was gewoon nieuwsgierig naar

mijn werk. Maar hier zijn de laatste, gecontroleerde berekeningen.'

Hij haalde wat papierwerk uit zijn documententas en legde het op het bureau. Daarna stond hij weer op, onmiddellijk gevolgd door Claire, pakte zijn helm en maakte aanstalten te vertrekken. 'Ik loop dadelijk nog wat over de site en hoor het wel als er problemen zijn.'

'Is goed,' zei de man vanuit zijn bureaustoel, 'en pas goed op haar.'

Alistair onthield zich maar van commentaar.

Vervolgens begaf hij zich naar de ruimte ernaast en stelde zich naast de man op die weer voorovergebogen over de tekentafel zat.

'Ik zie dat deze ruimte een andere bestemming krijgt, maar jouw nieuwe berekeningen kloppen zo te zien wel.'

'Ja, heerlijk als ze dingen willen veranderen als ze al aan het bouwen zijn.'

Alistair bestudeerde nog steeds de tekening.

'Maar dit is voor de verleende vergunningen geen probleem zie ik. Als je dit verder uitwerkt is het in orde. Maar we gaan er vandoor, Peter. Ik zie je nog wel.'

Alistair draaide zich om, maar werd door Peter op de schouder geklopt.

'Goed je weer eens te zien. En ik ben blij voor je, man,' en hij keek Claire aan. 'Je moet verder met je leven Alistair. En ik heb het niet alleen maar over werk. Ik app je vanavond.'

Alistair wist niet of hij iets moest zeggen, maar opende de deur, liep het trapje af, zette zijn helm op en begaf zich naar het bouwterrein.

‘Sorry voor die opmerkingen,’ verontschuldigde hij zich tegenover Claire die echter glimlachend naast hem liep. Bijna tegen hem aan. Hij had niet de indruk dat ze zich druk maakte om wat er gezegd was.

Samen keken ze nog wat rond, de nieuwsgierige blikken van werklui negerend en hier en daar sprak Alistair even met iemand. Een halfuur later reden ze terug naar zijn huis.

Wat eigenlijk een bewuste keuze van hem was.

Het leek hem gewoon het beste om haar niet in het dorp af te zetten zodat ze niet samen gezien zouden worden.

Vreemd eigenlijk, dacht hij.

Zojuist waren ze ook samen gezien en zaterdag zou men hen ook samen treffen. Tijdens het feest.

Hij wist het niet, maar dit leek hem gewoon op dit moment het beste.

6

Onderweg praatte Claire honderduit over wat ze gezien had en stelde veel vragen waar Alistair graag op antwoordde.

Even voelde hij zich zoals hij zich eens gevoeld had. Eens, in andere tijden.

Hij voelde zich even gelukkig. Hij vertelde enthousiast over zijn werk en voelde een tinteling door zich heen gaan toen zijn rechterhand naar de middenconsole ging en de hare per ongeluk aanraakte.

Geschrokken trok hij meteen terug.

Maar het was al gebeurd.

Claire greep zijn hand en liet haar hand op de zijne rusten. Hij bewoog niet, haalde diep adem en durfde haar niet aan te kijken. Hij liet het maar gebeuren en wist even niets te zeggen.

Ze zwegen allebei tot ze bij het huis waren.

Het was Claire die, nadat ze uitgestapt waren, de stilte verbrak.

‘Bedankt dat je me mee wilde nemen, Alistair. Ik vond het heel boeiend. En ik vond het leuk een van je vrienden te ontmoeten. Aardige man, die Peter.’

‘Ach,’ zei Alistair terwijl ze samen naar de veranda aan de achterkant liepen, ‘de laatste tijd zien we elkaar niet zo veel meer. We kennen elkaar al lang. Heel lang, maar...’

Er viel een stilte die Claire moeiteloos wist in te vullen. Ze pakte zijn hand en keek hem in de ogen.

‘Misschien moest je weer eens wat meer contact met hem zoeken. En met je andere vrienden. Hij zou je vanavond appen, dus...’

‘Misschien heb je gelijk,’ zei hij terwijl hij aarzelend.

‘Natuurlijk heb ik gelijk,’ zei Claire op opgewekte, zelfverzekerde toon en hield zijn hand nu met beide handen vast. ‘Nogmaals bedankt. Dan zie ik je zaterdagmiddag? Ik kijk naar je uit.’

Langzaam en terwijl ze hem aankeek liet ze zijn hand los, draaide zich om en liep van hem vandaan.

Plotseling draaide ze zich om, glimlachte naar hem en verdween over het smalle zandpad achter de grote bloemenstruik, hem verward achterlatend.

Hij dacht even aan niets anders meer dan alleen aan haar. Wat was er zojuist gebeurd? Wat hij nu voelde had hij lang niet meer gevoeld. Maar waren zijn gevoelens wel op zijn plaats? Was dit misschien haar normale manier van omgaan met mensen? Ze had hem aangekeken op een manier die gevoelens in hem losmaakte. Ze had zijn hand vastgepakt en met haar ogen zijn ziel geraakt.

Beeldde hij zich iets in wat niet bestond? En als het wel bestond, mocht hij er dan aan toegeven? Weer vond die innerlijke strijd in hem plaats die de verwarring alleen maar groter maakte.

Net voor hij zijn hoofd wilde afwenden van de plaats waar zij verdwenen was zag en hoorde hij het weer.

Net zoals de dag daarvoor.

Geritsel in de struiken.

Ook weer bewegende takken en bladeren.

En weer terwijl er geen zuchtje wind stond.

Deze keer haastte hij zich ernaartoe en trok de takken van de struiken opzij.

Niets.

Zijn blik volgde het zandpad, helemaal tot aan de bocht. Claire was al niet meer te zien en hij doorzocht de struiken opnieuw.

En toen zag hij het.

Enkele takken waren afgebroken en de grond en verdroogde grashalmen waren platgetrapt en hoewel hij geen padvinder of spoorzoeker was, was hij ervan overtuigd dat er iemand gezeten moest hebben.

Maar waarom zou iemand zich hier verschuilen?

Een verontrustend gevoel beekroop hem en verdrong ten dele de gevoelens die hij daarvoor nog koesterde. Hij besloot naar binnen te gaan, een biertje te nemen en op de bank onder de ventilator alles even te laten bezinken. Het werk kwam later wel.

Na zijn tweede flesje zakte hij onderuit en viel onder de koelte van de zacht zoemende ventilator in een rusteloze slaap.

Diezelfde avond, rond negenen ontving hij, zoals hem beloofd was, een berichtje van Peter. Hij zat op de veranda aan zijn werktafel, gevuld met papieren, zijn laptop en een bord groentesalade met daarnaast een grote mok koffie. Geluiden van krekels en vogels omringden hem en er was een beetje wind op komen zetten.

Hij liet alles even rusten en bekeek het bericht.

Al lezende verscheen er een glimlach op zijn gezicht. Alistair beseftte dat hij een dergelijk berichtje van zijn oude kameraad had kunnen verwachten.

Als er iemand is die iets ziet in die kop van jou, geef het dan een kans. Luister naar je maat, Peter, wiens raad niet altijd even goed uitpakt, maar in dit geval zeker weten. Stop met chagrijnen, je weet dat zij dat ook gewild zou hebben. Laat wat van je horen.

Starend naar het scherm van zijn mobieltje nam hij een slok koffie en vroeg zich af wat hij hiermee moest. Hij dacht terug aan de opmerkingen van anderen op de bouwplaats en bedacht dat Claire dit niet mocht weten.

Wellicht was er helemaal niets tussen hem en Claire en zou ze toespelingen op een serieuze verhouding helemaal niet op prijs stellen. Ach, waar had hij het over. En wat wist die Peter er nu van? Hoeveel verhoudingen had hij al wel niet gehad in de tijd dat ze elkaar kenden?

Alistair besloot terug te appen. Kort en bondig.

Dank voor je raad. Jij ook welterusten.

Na nog wat werk, een biertje en wat gemijmer besloot Alistair onder zeil te gaan. Maar de gebeurtenissen van die middag bleven, nadat hij in bed was gekropen en met betraande ogen naar de foto met de twee gelukkig uitzierende mensen gekeken te hebben, nog zeker een uur door zijn hoofd malen.

De ring om zijn ringvinger ronddraaiend viel hij dan uiteindelijk toch in slaap.

En deze keer was het een rustige slaap, zoals het zou moeten.

7

Vrijdag.

Hij werd wakker met een ander gevoel dan de ochtenden daarvoor.

Op de een of andere manier voelde hij dat het goed was. Hij stond op, waste zich en trok zijn spijkerbroek met witte blouse aan.

Vrij standaard voor hem.

Net zoals de zwarte puntschoenen. Zelfs hier kleepte hij zich alsof hij op kantoor was. Altijd gereed om mensen te ontvangen of op werkbezoek te gaan. Hij haalde de kam door zijn donkerbruine haar en liep naar de keuken waar hij een eenvoudig ontbijt klaarmaakte.

Boterhammen met kaas en koffie.

Eenmaal aan zijn tafel op de veranda besepte hij dat hij zich van binnen rustig voelde. Hij dacht terug aan het moment dat Claire zijn hand vastpakte en hij voelde zich warm worden vanbinnen.

Maar misschien moest hij er niet teveel van denken. Misschien deed ze dat vaker bij mensen die ze mocht en had ze absoluut geen bijbedoelingen gehad.

Het opmerkelijke was wel dat ze elkaar nauwelijks kenden.

Hij nam een hap van zijn boterham en een slok koffie en opende zijn laptop. In zijn mailbox zat een bericht van Peter met verschillende bijlagen. Het waren

bouwkundige tekeningen en uitvergrootte details daarvan. Of Alistair er even naar wilde kijken ze en met suggesties of wijzigingen wilde retourneren.

Dat zou hij doen. Hij wist dat Peter goed was in zijn werk, maar Peter had altijd gezegd hij, Alistair, er beter in was en had in het verleden al vaker een beroep op zijn expertise gedaan. Hij nam een tweede hap en opnieuw een slok koffie en nam de rest van de mail door. Toen hij daarmee klaar was, waren ook zijn boterhammen op en was zijn koffiemok leeg. Hij stond op, liep naar de keuken en schonk voor de tweede maal in terwijl hij suggesties bedacht voor Peter. Simpele oplossingen, kleine veranderingen aan de bouwtekeningen zodat de bouw ongehinderd door kon gaan zonder dat er nieuwe vergunningen aangevraagd hoefden te worden.

Er was geen mail van de uitvoerder, die hem volgens Peter de uitslag van het bodemonderzoek zou sturen, dus zou hij even wachten met het beantwoorden van de mail aan peter.

Het maken van de aanpassingen aan de tekeningen kostte hem twee uur en nog twee mokken koffie en het werd warmer en warmer. Zelfs onder het verandadak was de temperatuur al aardig opgelopen en hij probeerde zich voor te stellen hoe warm het die middag wel niet zou gaan worden. Hij zou de tafelventilator voor zich op de tafel gaan zetten en wat flesjes bier in de koelkast.

Voor tegen de avond.

Terwijl hij zo het een en ander overdacht dwaalden zijn gedachten weer af naar Claire en besepte hij dat hij sinds

lange tijd goed geslapen had.

Echt goed geslapen.

Hij pakte zijn mobieltje van tafel en opende het berichtje van Peter. Nogmaals liet hij zijn ogen gaan over de tekst en stopte bij: *je weet dat zij dat ook gewild zou hebben.*

Met een brok in zijn keel las hij de zin. En nog een keer en nog een keer.

Het gezicht dat bij het *zij* hoorde vervaagde en het gezicht van Claire verscheen ervoor in de plaats. Hij drukte het berichtje weg en gooide zijn mobiel op de tafel. Hij sloot zijn ogen en moest een traan onderdrukken. Het goede gevoel waar hij mee opgestaan en tot op heden geduurd had, verdween als de zon achter een donkere wolk.

Verwarring en onzekerheid kwamen ervoor in de plaats en zo bleef hij een volle minuut zitten. Een volle minuut waarin zijn gedachten alle kanten opvlogen en waarover hij de controle volledig kwijt was.

Toen opende hij zijn ogen en haalde diep adem.

Zichzelf herpakkend sloot hij de laptop, graaide het papierwerk bijeen, stopte het in zijn documentenmap en liep naar binnen waar hij alles op de salontafel legde. De laptop sloot hij aan op een lange verlengsnoer die hij daar gelegd had en liep naar de badkamer waar hij zich opfriste.

In de spiegel kijkend haalde hij opnieuw diep adem en besepte dat het beeld van Claire nog steeds aanwezig was. De behoefte haar weer te zien drong zich op en hij maakte zijn gezicht voor de tweede keer nat alsof hij daarmee de gedachte aan haar kon wegspoelen. De klok die naast hem aan de muur hing gaf tien voor twaalf aan

en hij bedacht dat hij boodschappen moest doen.

Zoals hij tot nu toe elke vrijdag gedaan had.

Zijn gezicht afdrogend ging hij in zijn hoofd na waar hij behoefte aan had, zoals brood en beleg en diepvriesmaaltijden voor een hele week. En misschien een nieuw pak koffie. Limonade dronk hij niet, evenals sterke drank, maar het bijna lege kratje bier moest vervangen worden. En misschien was het een idee om voor het dorpsfeest, de volgende dag, eens een nieuwe blouse aan te schaffen.

Iets fleurigers dan wit.

En zijn zwarte puntschoenen zouden het zeker niet gaan doen, al was hij niet echt van plan te gaan dansen. Al met al zou hij deze vrijdagmiddag wat meer tijd in het dorp door moeten brengen omdat hij absoluut geen zin had naar een grote stad te rijden. Dat zou hem nog meer tijd kosten en hij wilde toch echt nog wat werk verzetten na zijn terugkomst.

Eenmaal in het dorp zou hij een eenvoudige lunch nemen, misschien even tussen het winkelen door en proberen om een uur of drie weer terug te zijn. Misschien zou hij dan inmiddels het bodemonderzoek ontvangen hebben.

Hoewel het idee om naar het dorp te moeten om kleding en schoenen uit te gaan zoeken hem niet aantrok besloot hij nu toch maar te vertrekken. Later op de dag zou het het alleen maar warmer worden en dan zat hij het liefst op zijn veranda voor de ventilator met een koud flesje bier in zijn hand.

8

Vijf minuten na twaalf parkeerde hij zijn Volvo in de kleine, ondergrondse parkeergarage in het dorp. Er waren genoeg lege plaatsen, maar dat zou de volgende dag wel anders zijn, dacht hij.

Hij nam de trap naar boven, bekeek het informatiebord waar de verschillende winkels op aangegeven stond en begaf zich naar het plein waar de voorbereidingen voor het feest al getroffen werden. Het was gedeeltelijk afgezet met metalen hekken en er werden stands opgericht. Hier en daar stond een kleine vrachtwagen en er werd een klein podium opgebouwd. Wellicht zou het een prachtig dorpsfeest worden, maar het interesseerde hem eigenlijk niet zoveel.

Het feit dat Claire hem uitgenodigd had en op hem rekende was voor hem de enige reden om daarbij aanwezig te zijn. Hij zag er tegenop. De drukte, de gezelligheid en wellicht al die vreemde gezichten en belangstellende mensen, hij had er geen zin in. Liever bracht hij zijn weekenden door bij het huis, op de veranda.

Maar hij zou doorzetten.

Hij moest wel, kon nu niet meer terug en het vooruitzicht Claire daar te ontmoeten maakte het vooruitzicht draaglijker. Buiten het plein was het niet erg druk. Mensen die de winkels die om het plein

gelegen waren in en uit liepen en gebruik maakten van de houten bankjes en terrasjes die hier en daar opgesteld waren.

Mensen die ijsjes aten en frisdrank nuttigden en zich voor de stands met zonnebrillen, petjes en hoeden afvroegen welke ze zouden kopen. Alistair droeg geen zonnebril. Ook geen pet of hoed. Nooit behoefte aan gehad en korte broeken droeg hij allang niet meer. Hij besepte dat hij eigenlijk best een opvallende verschijning was met zijn zwarte puntschoenen, blauwe spijkerbroek en witte blouse met opgerolde, lange mouwen en dat verklaarde natuurlijk de verbaasde blikken die hem soms toegeworpen werden.

Of beeldde hij het zich alleen maar in? Het maakte hem niet uit. Inmiddels stond hij voor een niet al te kleine kledingwinkel waarvan hij hoopte dat hij daar in één keer kon slagen voor een broek én blouse of shirt. Het was niet te druk in de winkel en hij wandelde er een beetje onbeholpen doorheen tot hij gevonden dacht te hebben wat hij zocht.

Het was lang geleden. Misschien niet zo heel lang, maar het leek voor hem een eeuwigheid geleden dat hij zelf kleding had uitgezocht. Onmiddellijk kwamen er herinneringen boven. Herinneringen uit de tijd dat hij niets zelf uit hoefde te zoeken, maar dat voor hem gedaan werd.

Een gelukkigere tijd. Snel zette hij de beelden van toen uit zijn hoofd en probeerde zich te concentreren op zijn taak.

Hoe eerder hij er klaar mee was, hoe liever.
Hij pakte een gekleurde blouse met lange mouwen van